

Č. 10.284.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní. — Řízení správní: * Rozhodnutí okresního úřadu o odvoláních, podaných z několika platebních rozkazů okresní nemocenské pojišťovny, z nichž žádný nezní na více než 200 Kč, je konečné podle čl. 8 odst. 3 zák. č. 125/27, třeba součet příspěvků k placení uložených 200 Kč přesahoval.

(Nález ze dne 19. ledna 1933 č. 826.)

Prejudikatura: Boh. A 9323/31, 9463/31, 9753/32.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v Ch. proti zemskému úřadu v Užhorodě o nemocenské, invalidní a starobní pojištění.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Stěžující si pojišťovna předepsala Dosji A. šesti platebními výměry za příspěvková období od 1. dubna 1929 do 30. září 1929 za Michala I. nemocenské, invalidní a starobní pojistné v úhrnné částce 282 Kč 15 h. Ze všech těchto výměrů, z nichž každý zněl na částku nepřevyšující 200 Kč, odvolala se D. A. zvláštními odvoláními.

Okresní úřad v Chustu výměrem ze 17. ledna 1930 odvolání D. A. vyhověl a v odpor vzatý platební výměr pojišťovny zrušil z toho důvodu, že konaným šetřením nebylo vůbec prokázáno, že odvolatelka zaměstnávala Michala I., který chodí jen občas vypomáhat svému bratru Štěpánu I., jenž s ní bydlí v témž domě. K tomu připojil poučení, že z jeho rozhodnutí lze se odvolati k zem. úřadu v Užhorodě.

Zemský úřad v Užhorodě nař. rozhodnutím odvolání stěžující si pojišťovny nevyhověl z důvodů uvedených v rozhodnutí první stolice.

Uvažuje o stížnosti, podané na toto rozhodnutí, musil nss především zkoumati z povinnosti úřední, zda nař. rozhodnutí bylo vydáno úřadem k tomu kompetentním. Při tom dospěl k záporné odpovědi na tuto otázku.

Platební výměry pojišťovny, o nichž rozhodovala první stolice na odvolání proti nim podaná jediným rozhodnutím, zněly každý na částku pod 200 Kč. Šlo tedy o několik sporů, jejichž předmětem bylo vždy jen peněžitě plnění nepřesahující částky 200 Kč. Podle čl. 8 odst. 3 zák. o organizaci politické správy č. 125/27 jest při sporech, jejichž předmětem jest pouze plnění nepřesahující částky 200 Kč, odvolání nepřípustné, takže o opravném prostředku proti platebnímu výměru okr. nemoc. pojišťovny, předpisujícím pojistné podle zák. č. 221/24, resp. zák. č. 184/28 částkou nižší než 200 Kč, rozhoduje za účinnosti cit. org. zák. okresní úřad s platností konečnou (srovn. Boh. A 9323 a 9463/31). Toto omezení instančního postupu platí i tehdy, když správní úřad řeší si prejudiciálně otázku pojistné povinnosti zaměstnance (Boh. A 9753/32), jak tomu bylo i v daném případě.

Na tom nemění nic skutečnost, že okresní úřad rozhodoval o všech odvoláních, proti platebním výměrům podaných, jediným rozhodnutím, třeba součet příspěvků jimi k placení uložených přesahoval 200 Kč, neboť

tím nevznikl ještě spor, jehož peněžité plnění by převyšovalo tuto částku, a z něhož by bylo přípustno odvolání podle čl. 8 odst. 1 zák. č. 125/27 k druhé stolici. Věc nutno posuzovati tak, jakoby okresní úřad rozhodoval o každém odvolání proti jednotlivému platebnímu výměru, a toliko z důvodu procesní ekonomie vydal o všech odvoláních rozhodnutí jedině. Jde tu jen o formální spojení několika stejných rozhodnutí ve sporech, ve kterých peněžité plnění nepřesahovalo v žádném z nich částky 200 Kč. Takové formální spojení sporů k společnému rozhodnutí nemůže však mít za následek proměnu jich ve spor s předmětem plnění přes 200 Kč.

Bylo proto rozhodnutí okresního úřadu, vydané o odvoláních z několika platebních rozkazů okr. nemoc. pojišťovny, z nichž žádný nezněl na více než 200 Kč, konečné podle čl. 8 odst. 3 org. zák. Žal. úřad nebyl tedy vůbec kompetentní, aby o dalším odvolání věcně rozhodoval. Učinil-li tak přece, místo aby zrušil jen nesprávné právní poučení obsažené v rozhodnutí I. stolice, jež nemůže býti straně na újmu (§ 71/2 vl. nař. č. 8/28), vycházel z nesprávného právního názoru o své věcné kompetenci, jenž není ve shodě se zákonem, a nař. rozhodnutí musilo proto býti zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 10.285.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní: * Skutečnost, že zaměstnanec si způsobil nemoc lehkomyšlným nebo nemravným životem, neosvobozuje nemocenskou pojišťovnu od povinnosti poskytnouti mu nemocenské ošetření (§ 95 I č. 1 zák. č. 221/24) a je proto i zaměstnavatel, jsou-li dány podmínky § 20 odst. 2 zák. 221/24, povinen nahraditi nemocenské pojišťovně tento podpůrný náklad.

(Nález ze dne 19. ledna 1933 č. 855.)

V ě c: Mojžíš K. v Užhorodě proti zemskému úřadu v Užhorodě o náhradu podpůrného nákladu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Platebním výměrem z 25. září 1929 uložila okr. nemoc. pojišťovna v Užhorodě st-li náhradu částky 722 Kč za výlohy, jež jí vznikly léčením Anny St. od 8. září do 24. října 1928.

Výměrem z 10. února 1930 zamítl městský notářský úřad v Užhorodě st-lovo odvolání a v odpor vzatý platební výměr potvrdil z těchto důvodů: Provedeným šetřením bylo zjištěno, že mezi st-lem a zaměstnancem existoval zaměstnavatelský poměr od 3. září 1928 zakládající pojistnou povinnost a že zde nebylo podmínek, které by podle §§ 5 nebo 6 zák. č. 221/24 vynětí z nemocenského pojištění odůvodňovaly. St-l zaměstnance přihlásil opožděně dne 10. září 1928, kdy již tento zaměstnanec byl nemocen, t. j., když již nastal pojistný případ. Jest proto zaměstnavatel povinen podle § 20 cit. zák. zaplatiti okr. nemoc. pojišťovně veškeré výlohy, které jí léčením a podporováním Anny St. vznikly.

Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad, že st-lovu odvolání nevyhovuje z důvodů rozhodnutí vzatého v odpor s podotknutím, že o hrazení léčeb-